

Má finna mína prinsessu og vit mugu giftast

Fyri at vera ein góður borgari, eitt so gott og empatisk menniskja sum gjørligt, so er umráðandi at finna júst hetta – javnvágina.

– Fyri meg snýr tað seg um tað innara lívið í okkum, sum hevur ófatiliga stóra ávirkan á tað út-vendiga lívið. Fyri at gerast tann besta útgávan av mær sjálvum, so má eg finna mína femininu síðu. Eg má finna mína innaru prinsessu og vit mugu giftast, sigur Búi Dam.

Tað er tó ikki altíð lætt at dyrka tað femininu síðuna, tí tað er eitt maskulint samfelag vit liva í.

– Tú kanst bara hyggja eftir virðunum í samfelagnum. Eftir tí, sum vit halda merkir nakað. Tað eru pengar, tilfeingi og so fram-vegis og ikki minst máttin vit tosa uppá. Tað er ógvuliga fýrakanta, og vit hava ilt við at síggja tann størri samanhingin, sigur Búi Dam.

Tað er trupult at gera upp við, tí soleiðis er okkara samfelag strukturera. Men hvat er tað í veruleikanum vit menniskju tráa eftir.

– Vit vilja elska og verða elskað, vit vilja kærleikan. Tað haldi eg er størsti longsuln vit hava.

Sjálvandi hevur tað materiella eisini týðning. Trupulleikin er tann, at materiella tráanin er fullkomiliga farin yvir gevind og andaligu og femininu virðini gjalda prís. Tíverri er trupult at fáa fólk í almenna rúminum at taka hetta seriøst, tí málið vit tosa og málini vit seta okkum, eru so maskulin. Tí er gott at hava listina,

ævintýrini, dreyrnar og so framvegis, sigur Búi Dam.

Kristindómurin gav orðatilfeingi

Hetta er eitt torskilt evni vit sita og tosa um hendan dagin yvir ein kaffimunn. Og tað er tað av fleiri orðum. Eitt nú tí, at vit hava ikki orð, sum lýsa hendan partin av veruleikanum. Í forlongils av prátinum um tað almenna rúmið og okkara háan av práti um kærleika vendir Búi huganum móti kristindóminum – tí avslappaðu tilgongdini, sum hann rópar tað.

– Eins og óbalansa er í mær, millum tað feminina og maskulina, eri eg av tí fatan, at tað er óbalansa í okkara andaliga lívi her heima á klettunum og í vesturheiminum yvirhøvur. Vit hava eina sera rationella tilgongd til tað andaliga. Vit vilja prógva

kríggist um meg. »Fylgið mær«.

Men tí, at vit eru um at drukna í tí materiella, tí maskulina, hava vit ilt við at fáa eyga á »ríkidømi innaní«. Javnvágini í andaliga heiminum og verðsliga heiminum kemur, tá vit byrja at virða tað feminina, natúruna og móður jørð. Tá vit byrja at virða tað irrationella, tað, sum ikki kann vigast og máttast. Tá vit byrja at siga søgur um ævintýrini og at lurta eftir okkara dreyrum, sigur Búi Dam og vendur huganum aftur til ævintýrini.

– Vit hava bert eitt maskulint mál at tosa við. Tað sigst, at germanska málið er eitt maskulint mál, also eitt mál, sum skilur heimin at. Deilur hann upp og sigur, eitt træ, eitt fjall, ein maður og so framvegis. Eitt rationelt mál. Eg havi latið mær fortalt, at hebraiska málið, mál Jesusar, er

– Vit hava arbeitt eftir intuitión og fylt magakensluni 100 prosent allan vegin. Ella ja, kanska 95 prosent, sigur Búi Dam.

Leikararnir og leikstjórin hava tveir ferðir verið á ferð í Húsavík og arbeitt miðvíst við og tosa um innara lívið, kenslur og lurta eftir hvørjum øðrum, og givið hvørjum øðrum pláss.

– Vit hava skapt eitt rúm, sum er ræðuliga trygt. Har tú kanst byrja at lurta eftir hasari røddini innaní, sum veit hvat skal gerast. Tað er áðrenn alt tað rationella, maskulina kemur inn í høgdið og køvur røddina, sum veit, greiðir Búi frá.

Kvinna, sig hvør tú ert!

Í leikinum snýr tað seg í stóran mun um at sparka til tað »behagisjúkuna«, sum kvinnur eru fongdar av. Tann sjúkan, sum

saman, fortel hvør tú ert og hvat fyrigongur innan í tær og hvussu tú sært heimin.

Kvinnur royna at gerast konkretar – helst nógv meira, enn tær í veruleikanum eru. Tær royna at síggja heimin útfrá einum mann-fólka perspektivi.

– Teksturin (sum verður útgivin næsta ár, red), nemir millum annað við tann spiritualitet, sum nógvur kvinnur uppliva og sansa, í forlongils av teirra seksualiteti. Men eisini seksualiteturin er gjørdur til nakað ógvuliga konkret. Og fyri at broyta tað mugu kvinnur standa við, hvat tær síggja og hvussu tær eru, sigur Búi Dam.

Sum heild hava vit menniskju trupult við at skilja tann mystiska heimin, sum kortini er ein so stórur partur av okkum øllum, um vit vilja tað ella ikki.

– Tað eru ræðuliga nógv, sum hava tilgongd til ein spirituallan heim, men tey tora ikki at útrykkja tað, tí tað er ov ókonkret. Men tað er í lagi at ikki hava eitt úrslit, men bara at vera ókonkretur. Ofta er tað ókonkreta ein partur av einum størri samhang, enn vit sjálvi hava eitt yvirlit yvir, sigur Búi Dam.

Hann kann staðfesta, nú leikurin er farin av bakkastokki, at hann hevur fingið størri samband við sína innaru feminsitisku síðu og hann hevur lært nógv av kvinnunum handan leikin.

Leikurin er sýndur í Perluni og heldur fram í góða viku aftrat.

Kvinnur eru nógv meira í samband við sínar kenslur, tær hugsa meira umfevnandi í mun til menniskju, samfelagið og náttúruna

tað andaliga, skriva greinar og bókur um tað, hava stór kjak um tað, stórar orrustur, kríggjast um tað tað og prestarnir tosa og tosa og tosa og liva so sera sjáldan tað andaliga lívið, sum eitt nú Jesus prædikaði um. Jesus sigur í nýggja testamenti »fylgið mær«, also ger sum eg. Hann sigur ikki, skriva bókur um meg, keglit um meg ella

eitt feminint mál, eitt hjartamál, eitt mál, sum er sum poesi, har sama orðið kann hava fleiri týðningar. Sýmbolskar týðningar, sum kunnu tulkast á ymiskar máttar, eins og ævintýrini og dreyrnar, sigur Búi Dam.

Og her er tað, at intuitónin hjá fólkunum handan »Einaferð var tað eg« traðkar inn.

sigur, at man skal vera ein pen genta. Tann, sum fær okkum kvinnur til at dylja teir veruligu tankarnar og tær veruligu kenslurnar, sum eru innaní. Eitt stig í leiðini hjá hesum listabólki er, at ein feministiskur tekstur verður umsettur til føroyskt og kemur út í næsta ár. Tað er ein tekstur sum sigur, »kvinna, tak teg